Кажуть: коли падає з неба зірка — хтось умирає. То неправда. Наші прабатьки стверджували: якщо падає зірка — народжується нова людина.

Сумно зірці самотою мандрувати в небесній пустелі. Дивиться вона згори на бурхливе життя землі, на заквітчані луки, густі ліси, на зграї птахів, що злітають до хмар, на дітей, котрі бавляться в пісочку біля рік та озер, і мріє стати людиною.

Прагнення народитися буває таким потужним, що перемагає тяжіння неба. Тоді зірка падає. І відразу десь закричить, заплаче дитя, сповіщаючи про появу ще одного зореносного серця. Отже, людське немовля отримує небесну душу, і та душа вічно прагнутиме до зірок, бо зіркою є невгамовне людське серце.

Одного разу позаздрив людям син Цариці Ночі. Закортіло і йому отримати зоряну душу. Але як те зробити? Адже зірка сама має вибирати для себе нове життя!

І звернувся він до прекрасної Білої Зорі. Каже:

— Хочу мати зоряну душу, як люди. Що для цього треба зробити?

— Небезпечне бажання,— всміхнулася Зірка.— Тільки коханого зірка опромінює й дарує життя радісне, а нелюбому — судились смуток, безодня жадань, пристрастей і навіть вбивство!

— А як дізнатися — любить чи не любить?—вигукнув син Цариці Ночі.

— Поміркуй! — загадково відповіла Зірка.

Причаївся в пітьмі син Цариці Ночі, невідступно дивлячись на Білу Зірку. Міркує: любить — не любить? Боявся на щось зважитись. Та ось помітив він, що Зірка почала міняти барви, захвилювалася. Цариця Ночі прошепотіла синові, що Біла Зірка незабаром упаде з неба: незабаром народиться досі небачене немовля, котре вона полюбила.

І тоді зважився темний принц на злочин. Він створив із мороку та нічних туманів подобу дитини, а справжню вбив. Замислив хитрощами оволодіти Білою Зіркою, коли вона впаде для земного життя.

І ось упала Зірка, прокресливши полум'яну стежину в небесному дивоколі. Але торкнувшись несправжньої дитини, не ввійшла в неї: не було там вогнища любові.

Кинувся принц Ночі до засмученої Зірки, хотів схопити її, та вона розсипалася сріблястими іскрами по луках та полях, перетворившись на дивні квіти-ромашки, бо не могла вже вернутися до рідного неба.

Заревів від шаленства син Ночі, обернувся на скажений вихор, почав обривати пелюстки квітів, запитуючи:

— Любить — не любить! Любить — не любить!

Падають пелюстки на землю, а квітка все мовчить. Хтось із людей підслухав ті. слова сина Ночі і теж почав запитувати у ромашки — чи любить вона?

Та хіба про це питають?

Кажуть люди, що настане пора, коли ромашка знову перетвориться в Білу Зірочку.

Коли? Це станеться тоді, коли ще раз народиться той самий незвичайний хлопчик, убитий сином Цариці Ночі.